

Содржина

1. Би Сакал
2. Како станав лита сенка
3. Пијани Мигови
4. Дворецот на тишината
5. Навистина од спомени не се живее
6. Молк
7. Го оставив и последното сеќавање за тебе
8. Во тишинава знам
9. Немам веќе срце да славам
10. Завртисе само еднаш назад
11. Ако ти јават
12. Осаменик
13. Го припремам последниот сон
14. Имам уште илјада и една причина
15. Ќе те наречам мој најубав спомен
16. Твојата сенка ја украдов
17. Ја прашувам судбината
18. Без Инспирација
19. Навистина не знам
20. Слепа верба
21. Мене ми е сеедно кој сум
22. Под закрила на небото сум
23. Поглед на десно
24. Сивило
25. Со твоето постоење, постоев и јас
26. Мирис на земја е...
27. Од ропство кон бескрајна слобода
28. не го пали новиот оган
29. Вратата на Срцето
30. Ми недостасуваш
31. Искра
32. Празен Епитаф
33. Чеден миг
34. Кажими
35. Тивка агонија
36. Сеедно ми е
37. Некој
38. Златна наметка
39. Маски

- 40. Златник
- 41. Еден ден
- 42. Загатливо,сокриено испревртено
- 43. Безимени Чувства
- 44. Небиднина во Невратност
- 45. Девствена Игра
- 46. Дилема
- 47. Шепотот на надежда замре.
- 48. Последно сеќавање
- 48. Се простувам засекогаш
- 49. Паганска Молитва на Забравот
- 50. Папасан воин

Би ја нарекол ова една сива зона на болката.патеката до неа ја поплочив со стотици бигорни плочи,една величествена Агора изградив,на средината поставив еден црн камен,нека,нека тажните,очајните и сите други со скршени срца се качат на тој камен и со студенилото што ќе им го подари јадот свој го истурат.

Би Сакал

Би сакал да те преболам со насмевка
Но грчот на лицето секое утро ме спречува
Предавник е голем
Пред огледалото го прекорувам
Честопати и со погрдни зборови ги нарекувам
А тој се смее некако без чувство на вина.

Би сакал да те преболам со песна весела
Но раката е немоќна, перото само паѓа на подот
Или можеби веќе таква хартија немам
Па само немеам и во небото со поглед пишувам
Којзнае, можеби некогаш ќе ја прочиташ

Би сакал одразот од ликот да ти го испратам по ветер
И тој некоја желба скриена носи
Но овде вечерва е бура подивена
Којзнае во која постела ќе го однесе
Којзнае која ќе се радува на ликот насмеан
Го пронајдов во еден спомен заборавен

Би сакал да заплачам, онака како дете
се едно дали за тебе или за себе
но ладниот дожд ќе ги помеша солзите
та земјата нема да разликува и ќе ги испие жедно
така попусто и залудно ќе капнат.

Како станав лита сенка

Песната на сенките ја пеам
Со ветерот насекаде ја расејувам
Така знам дека овде постојам

По осамена стрмна патека одам
Темнината е долу под моите нозе
Свездите се над мене ,лутаат вечерва немирно

Некаде во долината останаа сеќавањата
Ги гледам последните фенери како се гасат
Или можеби црните пеперутки ја заробија светлината

Од совршенството дојдов
Во несовршенството заглавив
Или беше обратно

Повторно некако истите зборови ми доаѓаат
Ги повторувам по којзнае кој пат
Песната на сенките ја пеам.

Пијани Мигови

Жедно пијам од овој живот
 А тој како бавен отров се шири низ вените
 Додека надвор дождот ги мие прашањата
 Се залепија вчера како пијавици на калдрмата

Ќе дојдеш ли како магла во ноќта
 Или пеколен оган повторно ќе расееш
 Препокриена со својата сребрена наметка

Погледај
 Танцувам под сјајот на месечината
 Со некоја сенка која осамено чмаеше

Гнили секавања се препелкаат во пепелта
 Час молк, час нем крик, час, скржава насмевка
 И се така до пурпирната зора

Дали сум сам на светов
 Или повторно да одам во продавницата за љубов
 Незнам дали ронки останале на рафтовите многубројни

Сега сите мисли ми се далеку од болката
 Зарем станав душа без име
 Или душата умира од отровот.

Помешано
 Измешано
 Збркано секојдневие
 Или подобро кажано станаа сите мигови пијани.

Дворецот на тишината

Денес започнав да го градам највеличенствениот дворец на тишината, како верен поданик сакам да и го оставам на мојата Снежна кралица, кога со своите кочи и ќе помине покрај него понекогаш и таа да се восхитува,....ќе пробам да ви го опишам како ќе изгледа...на самата средина ќе биде сместена најголемата сала, со најубавите лустери од најфин кристал, знам дека некои нема да ги гледаат....за глувите, ќе направам најчувствителни оргули, со кој ќе можат да ги слушнат и најтивките тонови на тишината по нивните насмевки ќе знам дека и срцето нивно танцува.....за слепите, за нив салата ќе биде обложена со најчувствителното кадифе исткаено од најблескавите мигови на тишината, кога ќе го допрат да знаат која боја ја има, а има илјада и една нијанса, и тие како мене кога самите на себе ќе си се насмеат, ќе знаам дека пловат во бескрајното море од миговни нијанси...за тажните, за тажните ќе ги забранам ехото, да не се оплодува случајно самото од себе, за нив ќе ги отворам вратите на балконите та кога ќе им биде досадно да седнат и во бескрајниот мир и тишина да се восхитуваат на долината која е прекриена со зеленило, и токму тоа зеленило барем ќе им го врати спокојот по кој трагаат деноноќно..ходниците на дворецот ќе бидат обложени со најнежните патеки, токму тука на тие патеки да ги одморат своите преморени и крвави стапала од безбројните патишта низ кој минале....собите, па тие ќе бидат мали царства каде наместо престол ќе има дивани исполнети со самовилски паднати криља, кога ќе се седни и душата да затрепери од нежноста што ќе се разлее...ќе поставам седум величенствени кули, кули на кој ќе нема гавази стројни да

стражарат,тука,тукаќе стражари копнежот по минатите дни....во дворецот ќе нема олтари,молитвите ќе бидат непотребни,и бесцелни,сега некој ќе се запраша со што ќе биде осветлен овој дворец,...не се сетивте нели,надежта,надежта ќе биде таа која ќе го осветлива овој дворец со својата млечнобела светлина.....навистина денес започнав да го градам највеличенствениот дворец на тишината,како верен поданик кога ќе помине мојата Снежна Кралица ете и таа да се восхитува....сега некој ќе се запраша,како ќе го пронајдете овој дворец,не грижете се,тагата сама ќе ве донесе...

навистина од спомени не се живее

Го изминав камениот мост,и со брз младешки занес,исто како некогаш се натпреварував со времето,брзав кон пространиот градски парк,незнам која беше таа невидлива сила што ме влечеше кон тој простор каде знам и сега дека таму спијат многу спомени,брзав со желба да ја видам повторно старата дрвена клупа на која сега во зимсково студенило спијат во својот зимски сон многу наши воздишки...брзав носен од желбата повторно да ја видам таа клупа и себеси да си кажам дека можеби некоја воздишка ќе биде моќна да разбуди и да вдахне нова сила....на самиот влез,пред таа невидлива порта во форма на лак и слична на суница се провре покрај моево срце ладниот здив на сомнежот,се провре и ме натера да застамам и да се запрашам,дали ќе вдахне сила таа или тие запоравени воздишки сила или ќе зададе нова болка.....стоим незнам колку време,не ги гледав случајните минувачи кои брзаа некаде во некое нивно познато,стоев и од далечината ја гледав,покриена со малку утрински сињак,како ја гледав така желбата да отидам до неа беше се помал и помал.....до мојата близина стоеше некоја замене непозната жена и разговараше самата со себеси,некои темни и тешки клетви фрлаше врз машкиот свет,толку тешки што јатототи птици брзо избегаа од сувите гранки,неможев да ја слушам таа истурена горчина врз земјата па и јас заминав.....остана во џебот напишаното писмо што го пишував пред само 10 дена,во него сместив премногу нежни зборови кои не ти ги кажав последниве месеци,и по некоја желба имаше таму,малку копнеж,многу грижа,го држев во раката стоеќи на кејот,немирниот шум од матните бранови на Вардар збеснато зборуваа за нечија болка,слична на мојата....бесцелно е ,викаше најблискиот бран,бесцелно е да живееш од спомени,таму каде што паднале по трипласта прав врз минатите денови,таму сега нема ништо вистинско,илузија е сега сето тоа....илузија е сето тоа,остави ги спомените,не ги буди ,оди по булеварон широк,оди меѓу луѓето,барем смета нивна ќе те натера повторно да сознаеш дека си човек,оди во врвезот таму....можеби имаше право овој бран,можеби навистина имаше

право...го згужвав писмото и му го подарив,а тој лакомо го подзеде кај себеси и со брзина која не сум ја видел го завлече некаде длабоко кон дното....навистина од спомени не се живее

МОЛК

Со најтемното и најтешко перо на судбината ги пишувам зборовите
насекаде,најмногу на земјата,слушам,со некој таен шепот зборува-гладна
сум за твоите зборови,ќе ја имаш вечноста со мене,пишувајму уште малку
на небото,тоа хартијата ја потроши,последните страници ги
пишуваш...проклетнице и кобничке,со некој рик извикнувам...зарем
солзите не те натопија та што жедна си...а таа здиве подиве...гладна сум
гладна сум,не жедна...ајде земи миг одмор,стаиго го увото на
мене,ајде,ајде ќе го слушнеш роморот на коњаникот кој ти доаѓа,ајде
неплаши се...проклетнице,повторно извикнувам...оглувев од
болка...оглувев во молков мој,не слушам ни шум ни шепот.....притаено со
помош на ветрето прашината ја лепи на мене,нова тежина става,нов јад
прави.....проклетница,се смее грозничаво....навикнисе на мирисот,видија
формата нова,прашина ситна со која ветерот ќе танцува,со која ноздри ќе
затнува,со која поглед ќе затвара.....пишувај,пишувај,небројам никогаш
ноќи,не ги редам во низи....пишувај судбината мастилото го
затвори,хартијата се троши.....молк,молк,само молкот
останува....молк...молкот болкава во градиве ја прави уште
поголема...додека со поглед небото молбено го гледат,темните облаци го
затвораат и последното синило....

Го оставив и последното сеќавање за тебе

Го оставив и последното сеќавање за тебе на последното парче снег,го гледав тажно,се топеше со крик кој одекнуваше од некој дел на твоите гради,немеев и без солзи се раскинував,овде и солзите немаат вредност,па бесцелно беше да ги пуштам, знаев можеби дека не требаше тоа да го направам,можеби требаше да го носам,но премногу оштри врвови имаше тоа парче,премногу болка ми правеше,ме параше насекаде по телото,сега само ветерот тука завивасо призивок на волк самотник, сенки од нејасни креатури се движат студенило со себе влечат,го сејат и расејуваат по земјата,....гавранот црн однекаде долета,со утеша млака....оди оди по поледицава,оди кон ништото,зошто и ти утре во мугрите ќе бидеш само сеќавање...оди...

Во тишинава знам

Смрта и јас
Седнавме да се одмориме

Јас од барањето
Таа од бегањето

Незнам кој зборуваше
Таа е со тебе од раѓање

Во тишинава знам е тука некаде
Околу,насекаде

Во воздухот,во водата,во земјата
Во каменот,само во желбата ја нема

Ќе ја проколнам
Ќе ја налутам,свер нека стане подивен

Лисјата паднаа,снегот се стопи,тревата се буди
Кажи,о така со занес твој
Време е да спиеш
Зелен покров и перунику три ќе имаш

Папсан
Без празен дамар останав
Ни копнеж нема во него
Погледот веќе не лута никаде
Кажи,о така со занес
Време е да спиеш

Птиците во сивилово не пеат веќе
Капките дожд во вирови не се собираат
Патеката зарем ја бришеш
Кажи,о така со занес
Време е да спиеш

Одчучи ти

Дали со Ангели да летам
Или со демони да се борам
Можеби сум грешник голем
На карпа со ланци врзан нека бидам
Кажи,о така со занес
Време е да спиеш

Јас тагата ќе ти ја оставам
Сакаш семе од трева зелена претворија
Сакаш во темнина сокрија

Смрта и јас
Седнавме да се одмориме

Јас преморен
Легнувам на земја,на студенилото да се навикнам
Наречете ме
Утре
Или задутре
Само сеќавање

Немам веќе срце да славам

Ноќва ќе и дозволам на болката да ме раскини
Немам веќе срце да славам
Празнинава на градиве понор недогледен е
Остана во твоите раце
Незнам дали сеуште чука

Бес топлот допир гледам во месечината
И таа е како мене нагризана
И фали дел некој
Ова е првиот студен празник
Без фанфари и музика бучна

Непожелен сум во паркот на заљубените
Премногу тага влечам со себе
По малку ме одава
Чадот од безбројните цигари
И празната воздишка која паѓа како мртва пеперутка.

Ноќва ќе и дозволам на болката да ме раскини
Немам веќе срце да славам
Празнинава на градиве понор недогледен е

Завртисе само еднаш назад

Завртисе само еднаш назад
 Погледни во пепелта без солзи во очите
 И прашајго твоето срце
 Колку место има за нова љубов

Ако во новата одаја што ја градиш
 Има солзи радосници
 Малку слични со првиот детски плач
 Јас повторно за тебе
 Пред портите на рајот ќе заставам
 И повторно Ангелите ќе ги молам
 Крбли со среќа на дланките да ти истурат
 Со криљата свои шестокрилни немирот го заробат
 Ноќите спокојни да ти ги сторат

Ако во новата одаја што ја градиш
 Некаде во некој агол
 Ја видиш нашата Победа со широки насмевки
 Како го изговара познатиот збор
 Добро
 Јас повторно за тебе
 Пред портите на пеколот ќе заставам
 Триста отровни демонски стрели да ме погодат
 Двеста клетви на плеќите ќе понесам
 И здивот на Врховниот Бог во душата ќе го всадам
 Од кошмар до кошмар потоа ќе одам
 Злото да ме сотри
 Кон тебе да не дојди.

Завртисе само еднаш назад
 Погледни во пепелта без солзи во очите
 И прашајго твоето срце
 Колку место има за нова љубов

Ако во новата градина што ја припремаш

Има место за 22 црвени рози
 Јас повторно за тебе
 Низ ходниците на времето ќе поминам
 На брегот од Егејот ќе седнам
 Сега сам ќе бидам,галебите да ги нахранам
 Ќе плачат со мене
 Јас солзите во дланката ќе ги собирам
 Тие на своите бели криља
 Извор непресушен ќе направиме
 Така ќе знаеме новите рози никогаш нема да овенат

Ако на новата ограда што ја припремаш
 Има место за 22 цврсти столбови
 Јас повторно за тебе
 Од олимп мраморот на грбот како тантал ќе носам
 Постамент цврст да изградиш
 Така блескавата агора да ја заградиш

И повторно завртисе само еднаш
 Погледни во пепелта без солзи во очите
 И повторно прашајго твоето срце
 Колку место има за нова љубов

Ако на некоја патека нова што ја гледаш
 Го видиш огледалото на вистина
 Застани храбро пред него
 И гледајги ликовите фтиснати
 Јас сега знам
 мојот лик не е таму
 бурата пустинска го избриша
 со сивило доловите го покриаа
 сега во ридови од болка скаменет стана
 тука немоќен сум да ти помогнам

ова е некое ода напишана на пергамент пожолтен,некој кој беседел во
 самотијата,некој кој небото секојдневно мастило му истурало,а тој
 глаголел онака како што му зборувала душата,па така безбели бесот го
 мирел,за ете можеби нов грев да не стори,се исповедал на третиот сид.

Ако ти јават

Ако ти јават
Дека сум станал облаче мало
Кое немирно игра на небото
Не тагувај
Радувајсе на секое ново утро
Што ете сум насекаде околу тебе
Синилото од моите очи
Сега го пресликав за тебе во бескрајот

Ако ти јават
Дека сум станал немирна капка
Која радосно потскокнува во реката
Не тагувај
Седни на брегот како некогаш
Наслушнија песната што ќе ја пеам
И повторно не тагувај
Моите последни солзи таму ги оставив
Да се плодат со секој нов бран

осаменик

Здружно,со ордава ја пеам песната
На проколнатите
Вечните скитници по празни патеки

О,ти бездомнику
Каде ли иташ така со чекорот
Бура доаѓа
Стреа немаш каде да се сокриеш
Силата нејна литоста ќе ти распартали
Снагата ќе ти ја наводени

О,ти бездомнику
Дојди,ете тука на пољанава
Заедно со нас посилен ќе бидеш
Кога месецот на починка ќе оди
Ете,ти со нас,дојди во пештера ладна
Малку е темна
И морничава на места
Но таму бурата се плаши од нас
Дојди
Небиди осаменик кој скита.

Аманет ми остави последната пеперутка
Песната нејзина што ја отсвири, да ја потпевнувам
Барем,три пати на ден
Пред да ми речи збогум

Ти само молчи
Јас ќе пишувам во тишината
Со секое ново утро
Фиукот на ветрето ќе ти раскаже
Колку зборови срцето напишало
Ти само молчи
Јас ќе пишувам на темнината
Со секое ново утро
Првиот зрак ќе ја отвори книгата

Ќе знаеш колку мастило сум потрошил

Јас немолчам

Јас немеам ,но неуморно ткаам

Сивопепеласт тепих

Го постилам спроти мене

Кога го гледам празен и излитен

Повторно пишувам

Со надеш дека некоја весела песна ќе роди.

Понекогаш кога височиниве ќе ме измамат

Повторно на карпава да застамам

Ја гледам степата со малку тага во себе

И со отворени очи сонувам

Кога заедно трчавме по пространствата

Кога бестрашноста не водеше

Сега осамен волк сум

Во планинава

Каде само завивам попусто

Никој не се плаши веќе од рикот

Можеби утре повторно ќе дојдам

Ќе се качам на карпата

Со маку тага во себе

Да ја гледам степата

Го припремам последниот сон

Го припремам последниот сон што го понесов за последен пат од прагот ,за вечното сонување,малку е исплашен,трепери напати,и понекогаш мислеќи дека не го гледам ја врти главата назад,гледа во пустината од пепел која остана позади нас да види некој спомен,мисли дека сепак некаде во таа пепел ќе ја види надежта...го тешам,а кој мене би ме утешил...го тешам дека патеката е веќе изодена...дека тоа е судбина..го тешам..ете ми дојде мисла утешителна..го тешам дека некаде позади пустината од пепел останаа четири невини очи кои со многу тага во себе гледаат во купиштата пепел,ќе мине време и тие со своите насмевки ќе се научат да ја кријат тагата,..негрижи се ми кажувам,нивните патеки со прав свезден се послани,нивните ноќи со музика месечева се исполнето,цврст бедем има околу нив за ниедно зло не ги допре...неплашисе,и ти ,кога ќе ги допреш вечните пространства,тогаш ќе видиш дека овој страв бил непотребен..се лепи некако примамливо на клепките,којзнае можеби сум го утешил.

Имам уште илјада и една причина да пишувам за тебе

Имам уште илјада и една причина да пишувам за тебе,но моето време е прекратко па ми останува да напишам,десет или сто причини,причините ќе ги наречам сеќавања,сеќавањата ќе ги наредам во разноразни редови,кој во стихови,кој во цели реченици.....сега кога без надежта одам по патеката каде шипови и трње безмилосно ја кинат не само облеката туку длабоко се зариваат во кожата,со перото во рака...малку ја проколнувам втората наречница што ме обдарила со оваа способност да сликам насекаде по платново црно,и бои ми дала,прво се сеќавам дека беа светли,блескави,златната беше најобилна,но ете премолчила дека еден ден црната боја како реки ќе течи од моите раце...овде,овде илузијата ја гаам како отровна билка која ме воздигнува,да потоа ме сурне во некоја провалија од каде со денови ми треба да се искачам...но и времето го бојам .навистина,го бојам со розова боја,малку да биде пријатно му додавам мирис на пролет,така во розевото време те гледам како нежно со занос паѓаш во мојата преградка,но овие бои не се моќни да останат долго на ова проклето платно,некоја невидлива рака ги брише и ставрноста ми ја дава,низ процепот сега гледам и читам на некоја камена плоча каде името ми е врежано,читам меѓу буквите,не си моја,тогаш,тогаш пробувам со некои магиски ритуали просторот околу мене да го заградам во круг,мал,толку голем колку што ќе ја собере сета моја сегашност...молчам..молчам во тие мигови и чекам да измине сета бура која завива околу,со завивањето се смее....сега во овој миг,само небото ми е сведок дека повторно му ја отворам мојата душа,и од истата таа душа ја нижам најболната низа на сништа,ги редам како ќе ми дојдат,некои се убави,некои се кошмари,некаги и тие на таа низа нека се јадосуваат...а кога мракот ќе стигне,тогаш навален на прозорот ќе застамам,и со мојот занес секојдневен на месечината повторно ќе и раскажувам за тебе,трпелива е таа за слушање,којзнае дали сум си вообразил дека сум и миленик или навистина интересно и раскажувам,но сепак гледам како на сводот стои мирно,некаде околу полноќ само ќе ми намигни,нема да и прв пат,со своите златесни криља ќе ми го залепи

сонот на клепките и ќе ми посака...така да не се навредам ќе ми каже нежно,да да нежно исто како твојот шепот,дека време е да сонувам со затворени очи...ова е една од многуте причини да пишувам...но ова не е илјада и една ноќ,не сум јас Шехерезада да ја напишам најславната историја на љубовта која минала низ сите тие ноќи..јас само пишувам за ете да ги згреам премрзнативе раце овде во студенилово.....

Ќе те наречам мој најубав спомен

Ќе ти ја посветувам оваа песна Тебе
 Од мене,за секогаш да бидеш сеќавање
 Со женски лик
 Со име кое ќе го шепотам додека ја мирам тагата
 А потоа,потоа листот ќе го оставам на прозорот
 Нека месечината ја прочита на глас
 Знам,свездите ќе слушаат треливо
 Некоја можеби и солза ќе пушти
 За мене и за тебе.

Сликата твоја сеуште ја чувам
 Не е во ниеден албум
 Не е на ниеден сид закачена
 Ни пак покрај постелата ладна
 Ја чувам,во едно мало парче од срцево
 Тоа остана неповредено

Гласот твој го паметам
 Низ црното вино што го пијам
 Одекнува по вените
 И тогаш малку среќен сум
 Не ,не сум пијан од виното ако мислиш
 Но секогаш после втората чаша
 Ехото ми го носи шепотот твој

За очите ли сега да зборувам
 Немирни се како брановите на Егејот
 Низ темнината ги слушам како шумолат
 И песната на галебите тука некаде одекнува
 Ги мириш само со трепкање
 Исто како што ја миреше мојата душа

Сега ќе те наречам мој најубав спомен
 Со споменот болката ќе ми биде помала
 Со споменот сонот ќе ми биде помире

Со споменот денот ќе ми биде посветол
Со споменот ноќта ќе ми биде поубава

Твојата сенка ја украдов

На самиот праг од ноќта сонот ме напушти
 Јас и Ангелот, од каде ли се створи
 Плачеме на каменов ладен
 Незнам дали со тоа ја мирими тишината
 Или веќе започнав буден да сонувам кошмари
 Некоја бура подмолна ќе спрема
 Тоа го вели Ангелот со погледот

Го прашувам онака човечки, дали навистина плаче, или е тоа производ на самотијава, некоја илузија која сега ја гледам, некој нов облик што досега не сум го видел, некој нов лик кој можеби треба да го научам да го врежувам во некој од сидиштава, како слика да виси извесен период -не, кажува со својата нежна смирувачка мисла... не јас неплачам, неможам и несмеам, ја замолив неродената пролетна роса, истата онаа роса која требаше да роси во твојата раскошна и преубава градина каде ги негуваше твоите бели прекрасни рози, ја замолив ете тука да дојди и својата благородност да ја расфрли секаде околу тебе, да те ороси овде во ова студенило и те облее со топлина, знаеш... зборува сега малку налутено... знаеш за нејзината топлина, да те ороси насекаде и некаде во твојата сега сивопепеласта почва на која газиш, ја насее надежта, гледам дека мртвило те прегрнало, гледам само некоја црна крв тече низ твоите вени, гледам дека гневот те обзел, киптиш и се бориш со спомените како Црн Витез... ајде стани... сега навистина беше тажно да се гледа грчот на негово преубаво и нежно божествено лице, грчот кој се залепи.... ајде стани од каменов ладен, тој и утре и задутре ќе биде тука, тука е вечно, стани и започни да одиш, со секој нов чекор росата капка по капка ќе те капи, оставиго студенилово нека владее со беживотните сенки... Незнам ни самиот кој беше тој бес што ме обзеде во мигот, но навистина бев бесен, бесен во вистинска смисла, го отурнав грубо, грбот му го завртив и заминав, на заминување само го прашав.
 -прости но сега неверувам веќе во тие роси, мојата градина е пепел сторена, ни една роса сега не е моќна да воскресни и само една жила на таа земја, таму каде што газев сега нема место за мојата улога на градинар, јас заминувам во бескрајнава пустина на сурови денови,.... гледај гледај... викав со некој нечовечки глас... гледаја колку е морничава онаа карпа, гладна е веќе три века, а јас морам да се прилепам на неа, да ја

нахранам со мојата млакост што вирее.....и те молам одиси,оди во твојата димензија и оставиме мене да се покријам со темнинава.

Што ли стори Ангелот додека стоеше и немееше покрај каменот на кој седевме замене веќе небеше важно.....

.....Заминав

Незнаеш,додека спиеше тивко во постела

Твојата сенка ја украдов

На себе ја залепив со лепакот на еден единствен спомен

Тоа е мојата пустинска антерија која сила ќе ми дава

тоа е мојата свечена одежда со кој сум нагрнат

моите лити партали ми ги зеде

соголен вчера пред вистината стоев

можеби се покаав,но што сега вреди вреди.

Ја прашувам судбината

Ја прашувам судбината,а таа молчи

Дали налукувам на човечко суштество

Чувствувам дека станав бестелесна сенка

Или подобро сенка на мојата сенка

Осудена вечно ли,да се движи и ползи по земјата

Со вечен глад за изгубената љубов

И болно талкање низ ридови од болка

Како одговор

Го подотвора малку прозорот на времето

Со нежен ветар кој носи мирис на јоргован ме гали

Минал низ градината твоја

Каде седиш на плетен кауч од бамбус

Читајќија твојата омилена љубовна приказна

Те гледам навистина,со срцето,или тоа што наликува на него

Барем научив

Невреди да се трудиш да им се допаднеш на луѓето

Од тоа имав само штета

Понекогаш од ова и разни сознаниа

Се чувствувам,затворен во камен саркограф сум
 Птица без криља
 Волк самотник без шума

Не му судам на никого
 Ни пак ќе му судам некогаш
 Очите ,можат да излажат
 Не сум вообразил некогаш,ама некогаш
 Дека човештвото ми е должник
 Некои ме гледаа така

Тука,во ладнава бесчувствителна самотија
 Имам потреба да се смеам
 Но,смеата и јас сега сме два различни света
 Одалечени со километри
 Разделени со планини со високи врвови
 Со реки во кој тече матна и бучава вода

Болката од спомените
 Ме пронижува,ме пара.ме сечи
 Извикувам напати,зборовите стануваат ехо морничаво
 Ги мразам спомените
 Исто колку што се мразам себеси
 Исто колку што ја мразам самотијава

Си бил слеп
 Повторно извикува Судбината
 Сеуште не си подготвен да се враќаш во минатото
 Гледаш дека болката таму те чека
 Причекај љуњиве збеснати нека се смират
 Ќе ја видиш во новото утро патеката твоја
 Сега
 Сега си сам,не се грижи дека ќе повредиш некого
 Бесчувствителна е тишината
 Не се издаваш себеси со тоа
 Само понекогаш,наслушниот гласот што одзвонува
 Во длабочините на твојата душа
 Мислеше дека е одамна мртво.

Сега се поклонуваш пред Богот на сонот

Живееш во царството на сенките
 Одиш меѓу свесното и несвесното
 Избегано животно си станал
 Се плашиш дека твоите ќе те раскинат
 Па скиташ по пустинава деноноќно

Повторно судбината се огласи
 Сега научи,самиот да ја бираш болката
 Кога остануваш без зборови
 Со денови,со недели,со години трпеше
 Невиде дека стана сечиј жртвен јарец
 Емоциите те совладуваа,и кога се тресеше од бес и гнев.

Те слушав напати
 Како ги проколнуваш ветриштата кога те шибаш
 А ти само молитва една кажуваше
 Сакаше да ти биде топло во прегратка
 Шепотеше со гнев кон небото
 Зарем нема вистинска ѕвезда во бескрајот
 Која ете,својот оган да го подели со мене

Пехарот свој да ти го подаде
 Амброзија да пиеж жедно
 Ете тоа беше твојот копнеж
 Да гледаш во тие очи,во кој нема бес,нема презир
 Недознаа тие очи дека воопшто постоиш
 Не го сонуваше твојот сон
 Сонуваше надреални туѓи мигови

И повторно се огласи
 Те гледам во тунелите на времето се криеш
 Со студенилото гробно се прегрнуваш
 Мирисот земјин го вдишуваш
 Што бараш тука, извика во вик на грмотевица

Не си роб на љубовта
 Ни пак нејзин вечен должник
 Беше лојален поданик
 Подадија раката
 Препознаја добрината

Вистината ја спозна
Ти давам избор, тргни најдија твојата заспана душа
Свездите нетреба да плачат
Тие треба да се смеат
Тргни најдија твојата свезда
Без неа и на сонцето да живееш ќе ти биде студено
Тоа е твојата конечна судбина

Без Инспирација

Во мојата празна градина
Засадив една бела роза
Да,иста онаква каква што сакаше ти
Ја нареков среќа
Твоја среќа

Повторно некој порив ме тера да мислам
Или мирисот на новата пролет тоа го прави
Навечер,пред првиот сон да дојди
Со моите солзи ќе ја заливам
Наутро во пурпурната зора
На убавината нејзина да се восхитувам

Од утрото па се до пладнето ќе ја милувам
Нема да мислам дека е тоа твоето тело
Само сакам спомените да ги бришам од себе
Рацете ми се веќе рапави од болката
Ги украде сите мои чувства така дрско
Морам повторно на нешто да се радувам

Кога папсан од милувањето ќе бидам
На прагот само ќе седнам
Да се одморам малку
Знаеш дека веќе крвта во мене не тече
До вчера ти беше мојатата петлитарска течност
Ги зовриваше страстите така вешто
За само миг
Сега само замислено ќе ја гледам празната улица
Не поминува никој тука
Со малку тага ќе наслушнувам
Барем ехото на чекорот твој да го слушнам
И по одекот на правта пред мене да напишам
Ете од навика некој мал стих

Дали сме недовршена приказна
Или завршена трагедија

Не.не мисли дека во мене се раѓа нова надеж
Или повторно во очите искра ќе блесне
Само ете инспирација нова барам
Да напишам некоја сторија.

Навистина неznam

Неznam

Навистина неznam

Колку ќе биде задоволно небото

Кога ќе ја побара мојата душа

Безмилосно од неа скина дваесет и две парчиња

Ги фрли на земја

Газеше и плукаше на нив, небаре се безвредни предмети

Неznam

Навистина неznam

Неznam

Навистина неznam

Колку ќе биде задоволна земјата

Кога ќе и го подарам телото

Сува ветка е направено

Исцедено и безвредно

Му недостасуваат дваесет и два дела

Неznam

Навистина неznam

Неznam и дали воопшто остана нешто од мене

И сега

Кога знам дека повторно креваш чаша

Здравица да кажиш за љубовта

Додека низ грлото ти течи пенливо вино

Мене низ вените ми течи поток од отров

Неznam

Навистина неznam

Слепа верба

Морав за седум дена да поминам
 Преку седум полураспаднати мостови
 Да изминам за седум дена
 По седум тесни патеки
 Да отидам на старата планина
 Со подарок во левата рака од Божицата Весна
 Плетено венче
 Од три врбови гранчиња
 Накитено со четириесет пролетни цветови

Одот ми беше спор
 Прангите на болката ме стегаа на секој чекор
 Но и товарот во десната рака
 Мојата последна солза пролеана за тебе
 Ја чував долго на градите
 Мислев дека повторно топлина ќе и вдахнам
 Сега узнам дека и твојот плач е лажовен
 Сега узнав дека дека не тагуваш за мене
 Сега узнав дека не си била во ниедна моја пролет

Кон врвовите се искачував
 На стар перганмент го пронајдов патоказот
 Кон олтарот на Божицата Лада
 Ќе и ја оставам на камениот рвеник
 Нека прави што сака со неа
 Ако мисли да ја воскреснува
 Нека не ми ја праќа со полноќното ветре
 Моите прозори на срцето се затворени засекогаш
 Таму е темнината која ми ја подари
 Како твоја благодарност.

Кога ќе ги оставам
 знам полесен за едно сеќавање ќе бидам
 Кога ќе ги оставам
 знам потажен ќе бидам што сум живеел во илузија
 малку лут ќе бидам

не на тебе
туку на Божицата Лада
што со слепа верба ме благословила.

Мене ми е сеедно кој сум

Мене ми е сеедно кој сум
 Но вчера некаде под мојата слика видов име
 Со нокти гребено на мрамор бел
 Се викам мртно секавање.

Љубовниот занес од сите вијуги ме избришал
 Којзнае можеби и никогаш не сум бил таму
 Та затоа утринското ветре со леснотија ме однесе
 Туѓото сонце пепел ме стори
 Се прашувам себеси
 Колку ли сонца има на едно небо
 Или само сум скитал во некоја туѓа галаксија

Знам
 Само земјата за мене знае
 Знам сигурно
 Таа името ми го памети уште од раѓање

Мене ми е сеедно кој сум
 Сеедно ми е
 Дали гавранот и ноќва со мене ќе другарува
 Со песната своја што ќе ме морничави
 Низ морничавоста за мене ете раскажува
 Мене ми е сеедно.

Под закрила на небото сум

И јас станав како ветерот, непостојан и нескрасен на ниедно место, полека се навикнувам на леснотијата, со мислите патувам низ нејаснотијава, бремено што до вчера ме потискаше и во окови ме ставаше, денеска како да попусти, само ми ја остави својата студеност на врвовите од прстите, но сепак, повторно најдувам сила да напишам некој ред, покрај мене под стариов даб има безброј полускапани листови, ете на што ќе пишувам, инспирацијата веќе се запењави од радост што сум ја разбудил... кутрата таа.. таа и никогаш не спиеше, само некако беше исплашена во последно време од сето црнило што бликаше околу неа...

Со пламенот на животот
 Ја горам безмилосната спирала на болката
 Веќе не ми е потребна за искачување
 Под закрила на небото сум
 Тоа што беше мистерија до вчера
 Сега е стварност, со бакнеж ми потврди

Затскриена зад следниот срамежливо ме гледаш
 Те канам на мојот последен танц
 Моја сенка од сеќавањата
 Да се потсетиме кога земјата трепереше од ритамот
 Кога две ѕвезди ракоплескаа со смеа
 Танцувај со мене во музиката на тишината
 Со звукот на неизговорени зборови
 Не кажувај ни Да, ни пак Не
 Само подаја раката за последниот танц

Моите дождовни денови изминаа
 Се залепија на огледалото од минатото
 Слика со малку потемнети краеве се
 Ти никогаш не ме разбра
 И стремежот да те сакам бескрајно го одмина
 Прекрасните сништа на нокта никогаш не ги сонуваше
 Ги гледаше како честички мали

Вљубената сонета одекнува

Млечнобелата светлина ја свир
Без грам бигор,без јад во себе,ни пак гнев во тупаницата
Пија од гралот вино црвено
Небесен благослов,земна прошка.

Етеја,инспирацијата,блесна со некој свој сјај што и сега ме натера да
напишам нешто,погледнувам неостана ни еден лист околу,мора повторно
во некој свој инспиративен занес да сум пишувал долго,ги оставам
зборовите,некаги,нека земјата ги чита,или некој преморен скитник кој ќе
седни под дабов...

Поглед на десно

Гордо,со високо крената глава стоиш врз пепелта на минатото,и врз таа пепел го градиш новиот дворец на иднината,несакаш да се свртиш ни за милиметар назад,се плашиш дека однекаде некои сопмени ќе се повампираат и ќе ти го заматат погледот што така си го вперила напред,ајде барем малку собери храброст и погледни десно од тебе,одалечена е сто или кој ги броел километрите,и погледнија новата хумка,слушного мртвиот плач во таа земја кој сеуште одекнува...не не погрешно разбра...не плачи земјата црна,та таа проклетница само беше жедна за машка снага и евеја сега ја пие така жедно,малку е незадоволна од понуденото,и понудија,испиено и исцедено тело,но не е пребирлива...плачи,младата бреза што никна на денот кога траорните чекори околу хумката ја ораа земјата,никој не виде тогаш кој ли ветар ги донесе семките на таа млада тажаленка,

Требаше покрај клупа да бидам
 Сенка на млади лица да правам
 Крв да зовривам
 И воздишки да слушам

О,судбо судбо

Зарем довека тука само солзи да гледам
 Зарем довека со солзи ќе ме залеваат
 Некои кои ќе бидат неискрени
 Дволични,жили ќе ми прегорат

О,судбо судбо

Измина веќе трет ден
 Никој крај хумка нема
 Зарем ова било заборав
 Да ни име никој не му прочита

О, судбо судбо

Не ја слушај песната на тажаленката,таа и утре ќе ја пее истата,само ете така некогаш навистина собери храброст и цвртиго погледот малку на десно....

Сивило

Не им верував никогаш на мудрите луѓе кога ги читав нивните големи мисли,дека љубовта била слепа,сега знам,не само што верувам и знам,ти верував како што верува еден вистински заљубен човек,верував во тие слатки зборови кои сегаш ги изговараше со преголема нежност,кои со пречувствителна тивкос ги спушташе на перницата и ги тераше полека д алазат додека да стигнат до моето уво,тоа беше една мала слатка агонија,тие два збора,ТЕ САКАМ ги слушав честопати,и кога ќе затропаа со своите свончиња јас веќе бев целосно обземен од маѓијата,се препуштав во твоите преградки и постојано кажував една молитва....

Застани време

Претворисе во бесконечност

Нека твоето тркало кое се врти

Рѓоса и на местото каде што си остани

Кога сонот ќе се залепеше на клепките го бркав небаре виновник беше што дошол,знаеш не ги сакав сонштата кога допирот твој ме допираше,кога здивот на твоите усни лазеше насекаде по мене,повторно маѓијата на љубовта не трансформираше од две во едно тело.

Зарем повторно,зарем повторно овој проклет волк завива,ме прекина со неговиот виеш,барем со мислите ја намалувам болката,раката е веќе немојна стисок да прави на градите и да ја потисне сета таа болка која ме распарчува,секој ден парче по парче,ме јади оваа проклета болка,клетка по клетка,незнам уште колку здрави клетки има во мене,еве посакувам буден да го дочекам руменилото на зората и млако да му се насмевам..не ги бројам деновите,та сивило се броело,а и зошто да ги бројам,кога и онака се одбројани,дали било недела или месец сеедно е..

Со твоето постоење,постоев и јас

Со твоето постоење,постоев и јас
 Овде,во празните денови
 Каде празни зборови одекнуваат
 Те нема
 Значи и јас не постојам

Овде
 Во овој сив простор и насмевките се лажни
 Овде
 На оваа сива земја и чекорите се лажни
 Овде
 Во ове четири зида и јас сум лага во лага

Се лажам себеси
 Дека се смеам со другите,но грчот на усните ме одава
 Се лажам себеси
 Дека пеам со другите,но немиот одек ме одава
 Се лажам себеси
 Дека не ја чувствувам болката а таа со рик одзева

Сите мои солзи вчера дождот ги однесе
 Затоа денес не плачам
 А јас пробувам
 Сказалките на саат ги кршам
 И пробувам со времето да си играм
 Те барам во секој туѓ поглед
 Знај дека си туѓа
 Те барам во секоја туѓа насмевка
 Те барам по празниве улици со лажна надеж

А ти
 Сега во некој простран и осветлен простор танцуваш
 Со смеата погледите ги собираш
 Заносните облините на телото ги кршиш
 Измамуваш бројни машки возишки
 Ужуваш да ги мачиш,но и да ги мамиш погледите

Страстите им ги зовриваш

Со облаков од цигарава обликот твој јас го цртам
Така барем привидот на постоење го стварам

мирис на земја е...

Знаеш ли како умира љубовта..еве ќе ти раскажам..тивко и во агонија,со секој ден е се потивка и потивка,исто како и движењето на моето тело,кое од ден наден ја губи битката со болката,љубовта умира а болката галопира,сега и вените ги зафати,телото е нејзино,ќе и остане само недопрено сршта на коските,пребарувам по спомените со некоја мала надеж дека ќе пронајдам некоја твоја искрена насмевка која ќе ја залепам на некој болен дел од телото и ќе уживам во мигот безболен,но неможам,сите тие спомени твојот ладен збор,твоја оштра сабја со која ја прободеш љубовта и и нанесе смртен удар ги уништи сите спомени,,твоето студенило додека го изговараше тој збор,и твојот ладен поглед засекогаш и надежта ја умртвија,не и даде ни мал простор барем на таа надеж да воскресне,....умира љубовта сега немо,нема веќе сила ни за зборови да изговара,само со погледот шара повеќе во таванот,отколку што се радува на небото сино...сега и да ми кажеш..простими,бесцелно е,нема тој збор ни една моја клетка да регенерира..трулежот веќе се чувствува насекаде,со мирис на земја е...

Од ропство кон бескрајна слобода

Сакав да сум камен
 Сеедно дали бел или црн, или со малку пепеласта боја
 Проклетиов ветар само ме одмина
 На заминување со свиреш кажа
 Ја немаш таа цврстина да те удирам секојдневно
 Не си сеуште благословен со студенило

Сакав да камен
 Сеедно дали бел или црн или со малку пепеласта боја
 Дождот што лиеше на мене цел ден
 Низ липтежот свој рече
 Се тресиш на секоја моја капка како лист есенски
 Не си сеуште благословен со студенило

Сакав да сум камен
 Сеедно дали бел или црн, или со малку пепеласта боја
 Во реката меѓу камењата застанав
 Чекав брановите некоја форма да ми дадат
 Луто ме удираа и на брегот здружно ме исфрлија
 Премногу бигор си збрал во себе
 Горчлив и пенлив си
 Не си сеуште благословен со студенило

Ми остана да одам
 Во долината на очајот
 Бреговите се обраснати со густа шума
 Болката и тагата растат тука како буки со врвови до небеса
 Со патеки каде ехо на чекор нема
 Ништавило и празнотија
 Само одвреме навреме
 Од некоја шуплина земјина ќе избие мирисот на темјан
 И свежо изгорени свеќи
 Заградени во аромата на босилекот

Ми остана да одам полека
 Од ропство кон бескрајна слобода

Оклопот животен да го фрлам
Слободата душевна да ја земам

Не го пали новиот оган

ја претворам тагата во сиви есенски магли
со многу лутина во себе,да штипи,месо да кини
нека ме одминува кога очите ќе ми ги допри
капаците сами да се затворат и сивилото да не го гледаат

просторов безвременски тука го прогласив
без ехо од минатото
и звуци на разни лажни душегрижници

постојано монолози ќе редам
на сидовите со свеж вар варосани
еве еден мал, мал монолог
го измислив кога очите клепките се склопија

не го пали новиот оган,ако не си изгаснала стариот,незнаеш колку искри
ќе летнат настрана,и колку недолжни пожари ќе се запалат,зарем
згаришта сакаш да гледаш,изгорени простори,полиња со треви
зелени,градина со рози црвени,реките благословени од кој течат солзи
радосници од силата на пожарот ќе пресушат.земјата ненавадена ќе
испука,сува жедна ќе стане,плодовите од дрвјата хранливи ќе ги
снима,зарем и јаготките со кој жедат на усните ја гаснеше после секој
бакнеж сакаш да исчезнат....не го пали новиот оган,ако не си го изгаснала
стариот,незнаеш колку сила има новиот оган,незнаеш колку подмолен е
новиот оган....не го пали новиот оган ако не си го изгаснала стариот....

вие мислите дека ова е само бладање
осамени монолози на еден осаменик
некој кој незнае е во право
некој кој знае,само молчи

Вратата на Срцето

Само душата
Не, парчиња мали од душата
И животот празен ми остана
Од чекање пред твојата врата
На срцето
И,никогаш не ја отвори
И,никогаш не ни посака,онака вистински
Само ете така
Понекогаш
Само малку прозорот ќе го отвореше
И ронки како на слуга кој чека со часови
Со денови
Со месеци
Со години
Ронки ситни
Толку ситни што честопати и не ги гледав
Потфрлаше
Смееќи се слатко
Кога задоволен ќе се насмеев
Кога радосен бев

Ми недостасуваш

Ми недостасуваш,сега е една убава фраза
Песниве се поубави за читање кога ја ставам во некој стих

Ја иговарав
Емоции стотици во сноп носеше
Вистински беше овој стих
Жив,исто како мене.

Толку многу ми недостасува твојот бакнеж
Со вкус на јагода измиена во роса утринска
Збрана од ружи бели

Толку многу ми недостасува твојо тивок шепот
На моево уво кажан
Нежен како песна полноќна,испеана од месечината

Толку многу ми недостасува твојот поглед
Мал,како една дождовна капка
Голем колку една цела вечност
Во капката се ладев од пламенот што душата ми ја гореше
Во вечноста дворецот на љубовта го закупив
Вечни да бидеме

Зарем не се прекрасни овие стихови
Зарем немир не будат
Додека пепелник со испушени цигари се полни

Искра

Понесија оваа моја песна
крај реката под тажната врба
ако си заборавила, каде е
ехото на мојата солза ќе те однеси
отсјајот во брановите на мојот лик ќе те пречека.
Таму
во таа тишина заедно плачете со дождот
јас ќе останам под мостот, заедно со надежта
тивка молитва ќе кажуваме
пред хоризонтот непрегледен
навистина неплачам
само ја гаснам светлината во моите очи.

Во мракот со сенките искрата ја барам
понекогаш, танцувам сам со себе
бледилото ракоплеска, ветерот со фиук свири
месечината тажно се насмевнува
мислам поттик очаен така ми дава.
Незнам што е тага, но телото во тој ритам игра
само земјата црна се радува
допирот на босите нозе ја галат
ги кријам солзите
несакам никој да ги види
со фенерот стар го чекаме утрото
нови лица да видиме, мала насмевка да земеме.

Празен Епитаф

Легна момчето кое сонуваше со отворени очи крај ладниот камен, низ
немиот плач последната солза ја пушти, љубовта нему одар ладен му
подари, без епитаф и име неврежано.....легна и песната на небото му ја
запеа, грмотевиците пишуваа, ангелите молчеа, така поразот го признаа.

Еј, гавране гавране црн

Сега мој побратиме по црнина

Еве, пред дабов исушен

Клекнувам, седнувам, легнувам

Со земјата црна да се прегрнам

Прав пепел малку сивкаст да станам

Низ продувани одвеани векови да заминам

Не, не песна да пееш сега ти

Не, не зборови да ми слушаш

Не, не солзи да ми гледаш

Сал ехо, малку со мрачнотија исполнето

Сал ехо, малку со бигорност во себе

Сал ехо, од ехо родено да понесеш

За миг замолчи,гледаше дали гавранот слуша,кога блесок од око црно му
кажа продолжи,низ фиукот зборовите потекоа

Смрта деновие шета слободно

Низ темните коридори на животот

Ја повикувам

Доаѓа,се смее

Како жена неверна се шета низ вените

Доаѓа се смее

Ехото ладно само морници буди

Виулици напати стануваат

Креваат низ смеата стари спомени

Доаѓа се смее

Повторно ита со чудна морничава игра

Смрта

Деновие шета слободно

Низ темните коридори на животот

Како жена неверна низ вените

Којзнае одникаде или однекаде се роди молкот и песната ја сопре.

Чеден миг

Има една земја, знам дека ја знаеш
Се вика утринска насмевка

Ветришта не дуваат, шепотот лад прави
Трепетот грижите со пепел сив ги прекрива

Со законот на љубовта, солзите ладни се забранети
Не дека ги нема, капат катутро како радосници

Со вино пенливо зајдисонцето се слави
Од вечноста звукот на лирите Ангелски се провира
Пее за убавините на душата

Постелата ноќна со светлосна прашина е прекриена
Патеката до неа со каранфили црвени обележана

Дојди и сега те канам

На зародишот од времето да се радуваме
На работ од вселената ќе седнине
Чедно првиот наш вечерашен миг ќе го чекаме.

Кажими

Дали сеуште ги сакаш фенерите стари
Кои треперат како срцата наши
Само да знаеш
Еден фенер зачував во душата.

Кажими

Дали сеуште ја сакаш калдрмата ситна
Која одзонува на чекори како звукот на бакнежот
Само да знаеш
Едно ехо сеуште одекнува во душата.

Кажими

Дали сеуште го сакаш летниот дожд
Кој паѓа со брзина на воздишки
Само да знаеш
Една капка сеуште стои на усниве мои.

Кажими

Дали сеуште песните твои мирисат со спомени
Кои опојни мамат за допири бројни
Само да знаеш
Сеуште времето тече,спомени ствара

Кажими

Дали сеуште мечтаеш за нов живот
Каде ќе бидеш принц со дворец раскошен
Само да знаеш
Научив во овој живот како е да се биде скитник вечен.

Само да знаеш

Фенерите стари

Ја осветлија калдрмата стара

Во ситниот летен дожд

Со мирисот опоен го мамат

Новиот живот.

Тивка агонија

Во тивката агонија
Се кријам од лагите
Кознае,дали ќе дојде некоја бура
Скршените сништа да ги одвее

Проклетство
Викам низ крикови
Умира ли некогаш осаменоста
Исчезнува ли некогаш привидот

Не талкам веќе
Големиов град ме прави мал
Без чувство за време
Без потреба за од мисли или вера

Сеедно ми е

Зборовите на дабот стогодишен ме привлекоа
Додека раскажуваше на јатото гаврани
Мислев дека е некоја приказна стара
Солзите на гавраницата кажуваа нешто друго
Ова е твојот живот што го слушам
За патилата црни,поцрни и од нашата црнина
Гранките напати се посмеваа за мојата немоќ
Сенката на ветерот само беше млака утеха
Од светот на соништата доаѓам,поклон еден имам
Земиго сега ти,не низ заби процедив
Тоа се само розеви илузии,кои умираат во мугрите
Дабот проклетник,ги знаеше моите тајни
Сега повторно со шумолењето на лисјето ги извади
Ме разголе,ме соголи тука и пред земјата црна
Сеедно ми е
Се враќам повторно во бескрајната самотија
Останувам таму,без вера,без верба,без надеж.

Некој

Некој ќе помине во ова место
И нема да ме забележи од мојата литост
Се претопив во самотијава
Незнам напати ни самиот
Дали сум бука извишена до небото
Или сум камен случајно фрлен во ова место

Тука и ветерот тивко чекори
Месечината да не ја вознемири кога спие
Тука дождот неврне
Само понекогаш облаците плачат

Златна наметка

Нека ми простат ноќите неродени
Немам веќе зборови милозвучни да ги дарувам
Ни пак свездите да ги опејувам
Занемев,и на месечината неможам сонета заносна да напишам.

Само на Деница
Аманет ќе и оставам
Нека блесне барем една вечер,толку силно
Кога белата покривка ќе ја прекрие земјата црна
Да изгледа дека сум заспал на златна наметка.

Маски

Изгледаш засрамена и разочарана.....којзнае
Изгледаш скршена и беспомошна.....којзнае
Изгледаш отфрлена и несфатена.....којзнае

Изгледаш онака како што сакаш ти
Додека на крајот од усните ја лепиш насмевката безбојна
Задоволна од твојата игра

Та јас само неколку твои маски насликав
Опишав
Ги има уште десетина
Зависи колги е долг денот
Зависи колку е долга ноќта

Со најголем наклон се поклонувам
Пред твојата величенственост
Вешто ги менуваш
Во мигот тој
Незабележана од никој

Златник

Вечерва срцето е од стакло
 Не чука веќе брзо како некогаш
 Само бура му фали, да прсни во илјада и еден дел
 Скрбам и се мирам себеси
 Не спие веќе срцево мое во дланките твои
 Ете Велигденско свонче утеша му дава
 Малку сињаќ ќе има
 Само бура му фали, да прсни во илјада и еден дел
 Безгрижна биди, весела и насмеана
 Аманет оставив
 Од спокојот мој вечен подалеку да бидеш
 Така светот твој ќе го заштитам
 Така ликот твој свежина ќе има

Се провлекувам полека кон закрилницата, Од викотот преголем само во
 празнинава зборовите ги истурам, триста улови ѓаволчиња евеги повторно
 ги видов пред малку со темнината се влечеја, опашка од забава и сторија,
 тука под кожата лукаво се провлекоја да танцуваат низ вените, кога смеата
 ќе биде неподнослива, во крик ја претворам и кон прозорецот го
 пуштам, нека отиде во неповрат, далеку е утрото, знам ќе се плодот со блуд
 невиден, колку ли ќе ги има до светлината, илјада ли или
 повеќе, исцибрено е телото од нив, ја слушам песната како ја пеат во
 градите .

Од далеку со коработ на смрта допловивме
 Низ пелин море со јадовни бранови се боревме
 Врз пепел што некогаш надеж, сон, желба, ставрност беше
 Газиме, безимени купишта правиме.
 Легло спремаме, несакаме тажалинка лажна да дојди
 Црна песна само три ужалени птици ќе пеат

Слушнав тогаш како од мака и каменот прсна, гулабица од сон се
 разбуди, на полноќ пее, зло ќе да биде кога таа се јави, така рекле
 стари, повторно слушнав како тупоти коњот вранец на место врзан е, ржи и

тој кутриот злото го насетува,го нема,ни ехото на виежот волчи се
 сокри,под црна стена за него знам дека е таму сокриен,само гавранот ја
 пие светлината од моите очи,за спомен ,рече така тој,да гледал потоа со
 моите очи како победоносно ќе одиш по новиот булевар...во залезот на
 денот не реков домаќински добра вечер,ме преварија овие црни мали
 ѓаволчиња..ми оставија толку време од сенката моја да се простам,прошка
 да и побарам што така љубоморно ја влечев ете толку години,не и дадов
 ни збор да каже,само барав да молчи и да гледа...

Никаде веќе ме нема
 Врз челото златник блеска еден
 Тоа е данокот кога реката ќе ја минам
 Скеларот ќе ја земе

Од другата страна на брегот
 Кога нова антерија на грбот ќе ставам
 Знај
 Тогаш само ќе се насмевнам
 Во топлината безгранична ќе заминам

Не крши попусто прсти крај јама празна кога ќе видиш ,без род сум,таков
 ме создала судбината,дождовница ќе ме искапи,сега тоа го знам,ќе
 сонувам со студена плоча,а ти свilen чаршав ќе дигнеш за повторен
 спокој преморена од страста,моето племе опусти,моето село се
 запусти,тоа е пишано од наречници три

Доста е рече веда жолта со тресок
 Не си веќе миленик на ноќта
 Ни пак штитеник да знаеш.

Еден ден

Еден ден

Кој за мене нема да биде ден

Еден ден, ќе поминам низ твоите соништа

Чисто онака

Од моето непостоење во твоето постоење ќе се појавам

Да те прашам

Дали бев или не

Твој копнеж

Твоја желба

Твој сон

Или пак само миговна страст

Еден ден

Кој за мене нема да биде ден

Еден ден, ќе поминам низ твоите соништа

Чисто онака

Од моето непостоење, во твоето постоење

Да замолам за прошка

Заборавив

Сега знам

Требаше огледало да ти подарам

Одразот твој да се залепи

Да го украде

Да го понесев со себе

Во студенилото да го гледам

Не помислувај дека сакам да се сладам

Или да ме стоплува кога ми е ладно

Чисто онака другар да ми биди

Па нели само другар ти бев

Еве гледаш ,повторно така разговарам
И самотијава ми е сега другар

Еден ден
Кој замене нема да биде ден
Еден ден,ќе поминам низ твоите соништа

Чисто онака
Од моето непостоење,во твоето постоење
Да видам

Дали ја најде среќата
Во безбројните стихови
Каде како шурки течат некаде пред полноќ
Помешани со парфемот во твојата соба
Незнам како знам
Но сликите ги прскаш
Да мирисаат повторно на некоја заборавена пролет

Дали ја најде среќата
Во празниот ,извежбан и рутински кажан збор
Ти си најубавата Жена
Ти си најмилното суштество
Во погледот без блесок
Во допирот без топлина.

Еден ден
Кој за мене нема да биде ден
Еден ден, ќе поминам низ твоите соништа

Еден ден
Кој за мене нема да биде ден
Еден ден, ќе поминам низ твоите соништа
Ќе поминам сигурно
Кога нема да бидеш повеќе
Моја песна
Со илјада и еден стих

Загатливо,сокриено испревртено

Загатливо,сокриено испревртено,и малку чудно
во збор,кој не е збор
Ќе ја напишам мојата вистина.

Неможам да зборувам,не читај
За воздух грам се борам
Треперам од леснотија,само паѓам попусто.

Отровни,оловни дождови ме копаат длабоко
Имав срце,зарем не,без срце канџите на магливе ме стегаат
Коските гламји црни станале,верига недогледна сторија.

Крцкот низ заби,тајна ,тајни влечат небаре ќе кријат
Од гром,од камен,од црнејца,од иловица
Не молам,пред копјето на утрешнината чекам.

Имав грло,ветришта луњи,и брзаци не итаат
Пролетна песна на цвеќиња зумбули ете ја ставаат
Само волкот самотник некаде крај карпата ќе тагува.

Ковачот на дланките не кова,од грч или празнотија којзнае
Бол,или најбол,без копнеж,со призвук на ехо гавраново се смеам
Чекав,од чекање,прегорев,од чекање сега се распостилам.

Низ голо месо крвта бледа вези,гола зора,гол ден без светлина
Неиспакана,во стапица мемлосана ита
Во крчма жедна каде само грал еден има,бездна недогледна.

Книгата на времето со камшикот на настаните напиша
Прво беше детелина со четири листа,потоа гнев и бес
Бол,јад,чемер,во цитаделата на мртвите сништа сега сама се затвори.

Врвици непронајдени,викам низ раноденицата
И вие ли сте начнати од стапалките непроодени
Негнилост не ве стигнало,чекајте без итаница сум тука.

На брег непознат, на песок со возбуда без искушение
Галебе мој скршиго кафезот твој, закопаја и оваа лита сенка
По светов има доволно сенки, зарем не.

Нечујната тивка и малку таговна воздишка
Лиже рана на земја, од земја, низ прашина мелем траен
Каменот топол станал, се наскита, и вечната смиреност ја имаш сега

Црковните свона прстенот на зората го формираат
Низ расфрлани мисли крај пепелта го оставаат
Дивите бури непростувањето сега го забораваат.

Го оставам последното платно ненасликано, без рамка е
Плачам, ова е солза само една радосница
Смислата на постоењето веќе ја узнав, без тага се разголुвам.

Јас сега ќе молчам, а ти кршија тишината
Јаловото безбожие оставиго, паганци нека танцуваат некаде
Иловицава ораница нека стане, коска семе, плод род ете бидна.

Безимени Чувства

Доползувам до крајот на безнадежната патека
 Дека е така ,безимените чувства за мене зборуваат
 Со пресушени вени без капка крв сум
 И пијан од солени солзи,синоќа обилно капеа по ликот
 Ги врзав во горделиев чвор сите патеки
 И ја чекам последната бура да ме собере
 Да ме сомеле во нејзиниот вител

Повторно занесено чекорев во една сива зона,без мисли,со уморни
 соништа кои тежок товар ми беа,отидов да ги исфрлам,само една патека
 пред мене беше,патеката во царството на ладниот мрамор,каде фтиснати
 беа многу ликови.
 Пресмртната агонија на снопот на клетки ме натера посилно да го стегнам
 тој дел на телото,повеќе од навика го правев ова движење,кога би имал
 само малку енергија,знам,ќе им дадев некоја бледа надеж да започнат да
 се регенерираат,но и тоа го немав,само ги слушаш како со крик една по
 една умираат,со секој нивни крик губев по еден спомен што во себе го
 криеле,знаев дека празнотијата душевна се проширува и дека полесен
 сум за неколку спомени,во целиот тој занес како да ме врати врисокот на
 старицата која и денес ја проколнуваше судбината,сакав да ја одминам,но
 неможев.низ црни зборови јадот го истураше

Јадот и чемерот лице потемнеа
 Млада душа зацрнија
 Земја наранија,жедна за солзи ме сторија
 Ноќи,ноќи лик му милував
 Утеха на гради негови лепев
 Болка да му смирам,душа да му залечам
 Бура да му смирам
 Рани да ми зацелам

За миг се сопре,на крајот на левото око трепер еден заигра,тивко со шепот
 како што мајка може да испушти кажа

Сине
 Гледам и тебе јадот те меле

Чемерот пластови дебели сида
 Оди подалеку од оваа место
 Ако и само грам надеж има
 Зачекори повторно по некоја патека
 Каде фенери светат
 Каде врвеж има
 Еве тука
 Спие во вечен спокој
 Мојата мртва надеж за новиот ден
 Прегоре од јадови по невозвратена љубов

Розата што ја носев на земјата ја положив, денешните шурки беа празни, па
 само како ладен ветар зборовите се повлекоа од испуканата уста

Нема надеж мајко
 Мртва е како што е мртов минатиот празен миг
 Мртва е како што е мртов идниот миг
 Како што се мртви сите мои соништа
 Веќе на болката се претплатив
 Ги собрав сите парчиња на куп
 Тоа ден го нарекувам
 Навечер во темнината на колена клекнувам
 Ги бројам сноповите на мртви клетки
 Веќе и судбината не ја преколнувам
 Кошула пролетна ми дарува
 Од коприви е и жили од пиреј врзана
 Пред олтарот за последното причестување ме донесе
 За идното опстојување ме припрема
 Во новата димензија веќе обликот го имам
 Маѓијата бела ја нема веќе во срцево

Ова беше просторот на самотијата, без зборови заминав, оставајќи ја
 старицата која ете и утре ќе дојди слични зборови да каже. заминувам
 носејќи ја во себе новата болка која се припрема од новиот сноп на
 клетките, ги губам секојдневно, некогаш по една некогаш по снопови.

Небиднина во Невратност

Од сино око сон истече
 На ладен осој се залепи,прилепи,тука за навек остана
 Бигор до бигор се прилепи
 Призраци и лити сенки од понорници повика
 На гозба,пир див пагански ги покани
 И божемни набожници
 Та тоа ти беа кртови во дамари душевни
 А ете свети,посвети ,најсвети се прикажуваа

Јадот

Јадот жена со пламени магли го носеше
 Кобен и суден,и многу студен
 Со дождеалец покривка гробна ткаеше
 Селските клепала за тоа кажаа
 И бучни диви нескротени матни понорници
 Велигденски дар е тоа за една душа.

Низ клепкиве се сурнува едно минато без иднина
 Небиднина е тоа
 Подземници жедно го испиа
 Повторно станувам Син на Отецот
 Проклетија,гревовина ќе да е отплатена
 Млад пород,гол, пред небесен олтар стојам.

Бев стопан без сид и стреа
 Една педа небо имав
 Една капка од морето живот
 Грст радост и смеа
 Нема веќе
 Голем Петок
 Голема Сабота
 Или Света Недела
 И се што беше мое
 Сега е и твое
 И корен див

И песок ситен

Сепак свадба ќе биде
Девер венец зел в рака да носи
Сватови, сватови многу
Мираз на земја даруваат
Благослов за сонот од вековите кажуваат
Само
Од онаа страна на денот
Невеста што не е невеста
Стапалки на земја целива
На крај на усни насмевка и се развлекува
Малку на невратноста се радува.

Девствена Игра

Ти,ти навистина незнаеш како е да се живее со дивите ветришта во душата,незнаеш какви оркани се креваат откако сонцето ќе зајде,тогаш,нивната сила демонска станува,кинат на парчиња се што ќе најдат пред себе,веќе завивањето им го разбираам,се настрвија на некои полураскапани дамари,живеееле кутрите од ситните спомени што така грчевито ги држеле во себе,се настрвија овие проклети ветришта на немирот на нив,ги намирисале по неколкуте мои насмевки што останале во нив.....како сверка рането во пресмртната агонија крикнувам...крикнувам за да ги затворам овие рак рани што и душата ја зајадое,до скоро со телото и крвта се сладеа,сега од нектарот Божји сакаат да пробаат,црни мали јата летаат подивено....погледнувам во мракот пред себе и дланка барем една со малку вода на себе,жедда да ја згаснам,испуканиве усни веќе не се усни,низ браздите се влечат некои бесцелни молитви кои ветриштава на немирот ги носат во бездната...кога крикнувам,свездите лицето го кријат,несакаат до нив ехото на злокобноста да допри...низ темнината ги пуштам прстите,ја виткам во плетенки,налик на твојата црна коса,па потоа во празнотијата повторни ги расплетувам,и полека само со врвовите од прстите ја галам,го нема ликот твој тука,оваа самотија несака насмеани и весели лица,нејзините сидови толку се оштри што ликовите тажни со својата извитопереност се лепат,насмеаните,насмеаните од првиот допир бегаат....ја милувам темнината нарекуваќи девствена игра...

Дилема

Преморен скитник сум во бледиве секавања,сите ми наликуваат на нашите соништа,внимателно се движам по самите рабови,и пробувам повторно па макар на миг еден поглед да фрлам во нив,но оштрицата на твојот нож секогаш се подава,и повторно онаа оштра болка се отвара во моето срце.....и покрај сета болка,се залажував себеси,ако ти го изговорам името,ќе се залечи некој дел од мене,и повторно и повторно се подава оштрицата на ножот,....само еден сон е кој можам да го видамтвојот лик,некои го викаат кошмар,само во тој кошмар те гледам како се смееш додека потекува првиот поток на крвта,и тогаш кога беше стварност,молитвено гледав во твоите очи надеваќи се дека ќе ја видам во некој агол милоста,но ете сум се излажал,како и многупати пред тоа..зарем не....те гледав со ширум отворени очи,отвораќи ја раната која зјаеше пред тебе во мојата душа...а ти...ти со секој мртов дамар беше се посилна и позадоволна,на секој мој траорен чекор по белиот тепих победоносни ги собираше паднатите солзи,и небаре се трофеи од Олимписките игри,ги креваше високо над тебе,покажуваќи им ги на сите....незнам дали се научи некогаш вистински да плачеш,но ако некогаш ти потечат солзи,не ги троши за мене,земјата лакомо ќе ги испие,а мојата хумка повторно ќе биде сува,навистина,една твоја солза врз црнејцата ќе биде претешка за мене,потешка и од сите наредени камења...со солзата не ми ја праќај дилемата,дали е вистинска или лажна...

Шепотот на надежда замре.

Тишината, ја оставам на ситниот песок
И со немоста тргнувам
Кон белите непрегледни води
Окото на небото е веќе отворено
Гледа како раните ги цедам

Зборувам
За последен пат пред полната месечина
Двапати умрев во нејзините очи
Првиот
Кога лажниот завет го даде
Со метанија до земја
И така црн споменик направи
Беше невидлив, со лажни воздишки го криеше
Без лузни и грижа налепен
Подоцна
Кога дождовите закаснија во летото
Умрев по вторпат
Семожната темница ми ја подари
И со насмевка го чека мојот залез

Го мени леглото
Во камена школка ги сокри своите тајни
Ставаќи ја скаменетата тага во детскиот поглед
Со момински втор кикот ме нарекува заборав
Низ врелите зеници ги вика далечните виори

Богомилка чедна е, со лик на невина светица
Суво го плачи минатото
Не цеди молитва од себе за заборавеноста
И лепи на себе бели надежи
Ги распрснува како утеха детска

Гласникот на смрта
Со невидливите тапани чука низ дамарите
Крвта ќе ја шумоли химната на изминатоста

Земјата го пие веќе бесценетиот рубин
И тогаш
Бесрамноста не ќе се покори

Презреаните облаци се распукаа
Горчливиот бес во невидлив свет отиде
Брановите на заборавот и волкот самотник го препокријаа
Од ладните усни шепотот на надежда

замре

Последно сеќавање

Ќе ги излажам сите,кои чекорат по улициве
Дека те заборавив јас,
дека те претворив во сива магла
Заборав еден,покриен со три пласта прашина

Небово со грмотевици ме потсеќа
Зборува со непаднатиот ладен дожд
Не лажи,тоа е еден од заповедите
И себе и другите
Ако навистина сакаш да биде вистина
Зборот твој
Искорни го срцето
Извади ги очите
И лутај со последен здив.

Воздивнувам,некаде пред полноќ
Не ја проколнувам судбината
Само малку
Со копнеж во далечната свезда гледам
И бездната која само смрад фрла
Немам патека веќе кон твоето свезденото небо
Имам само скалила кон мојот бескрајот
Смртник станав со смрта се шетам.

Уште неколку мигови ќе поминам,тука под камењаров,странец ќе ме
прогласат,чудак можеби еден,кој нема спомени во себе,или пак со
потсмев некои ќе ме наречат,скитник по свезди сјајни.

Повеќе не сум пролетен ветар
Кој коси растура со шепот таен
Повеќе не сум роса утринска
Кој рози оросува

Повеќе не сум придружник на славејот
Од рапавоста на гласот и птиците избегаа.

Не ми е важно, утрешниот ден
Дали ќе знае за мене
Или за тебе
Знам, не постојам веќе во твоето постоење
Како стварност..како сон....како желба
Посакувана....како име сто пати изговорено....

Како триумф нечиј, не мој, ја носам самотноста која само литоста ми ја
подарува, како триумф ја носиш лажната гордост под кое се кријат
браздите од тага, погледнуваш во прозорецот само празнотија гледаш, туѓи
насмеани лица, никаде во тие насмевки ја нема утехата која ја бараш, и
повторно се залажуваш со лажната гордост...го чувствувам звукот на усните
твои испукани додека ги гризиш слушајќи ги зборовите на тие кои со
илузија те хранат.

Сите романи
Сега се само шумови морничави на ветарот
Свири некако со призвук на злокоба
Седни некогаш на балконот простран
Не со солзите, туку со погледот смириго ветерот
По сонот мирен во оваа вечер
Ќе знам дека си го сторила ти.

Седам и пишувам, повеќе од навика отколку со инспирација, понекогаш
неповрзано пробувајќи да го поврзам минатото и иднината во еден
сегашен миг, кој плашливо испарува пред моите очи, несака ни на
хартијава да стане стварност..и часовникот кој отчукова некако поспоро, не
затоа што е стар и малку на аглите рѓосан, тука од застојаниот воздух и
времето поспоро минува, се вовлекло и во тие неподмачканите
механизми..

Чувствувам дека ќе летнам во светлината
Некако раните на криљата зацелуваат
Нови бели перја растат
Без крв на смртник се
Со свездена прашина попрскани

Никаде патеки со трња веќе негледам
 Ни пак оштри камења кои по коските глодаат
 Судбината толчеше,сега дотолчи
 Прашина направи ситна
 Сега и во последниот сон ќе ја растури
 Каде есенски дождови лијат....
 Без студенило песната се точи на булеварот
 Паднатите лисја не носат трулеж во себе
 Ветерот на гранките нотите неотсвирени ги закачува
 Нова песна е тоа... ќе ја нарече
 Последно сеќавање
 Потокот што бликнал од старата планина
 Матнина и бучава нема,на чистотата негова и птиците се радуваат
 Животот седнува на малиот брег
 Одрозот свој го виде,нема лузни,ни пак болки
 Ни крикови осамени,ни пустински ветрови низ него не фучат
 Звукот на малите пеперутки глас се претвора
 Со крилцата свои зборува јатото
 Погледниго сега небото
 Со вистински очи колку е сино
 Во кое топлината негова те чека
 Замиј се тука,на потоков кое вечност се вика
 И стани птица во вечен лет
 И стани песна со вечен одек
 И стани патник на вечна патека
 И стани вечен ветар со вечен фиук
 Стани
 И во вечноста влези.

Го оставам градот на изгубените соништа да спие,го оставам градот на
 заборавените спомени во спокој да дреми,без тага во себе ги оставам
 сеќавањата тука на парчево земја што е пред мене,уште неколку мигови
 ќе земам,по мене драгите сокаци да ги поминам,да ја слушнам низ ехото
 твојата насмевка,во некоја капка на заборавена чешма во нечиј двор,да го
 слушнам падот на некоја твоја солза,ќе прегрнам потполно непозната
 жена,само еден мал мал дел од секундата,низ нејзиниот чуден и
 изненаден поглед ќе го видам твојот лик,и малиот трепер што ќе проструи
 низ телово ќе ги растури сите мои пластови на страхов на последниот лет.

Нема ништо да оставам

Ни пак да понесам
Знам
Сега сигурно знам
Во прашината нема ништо
Бесцелно е некој товар да ставам.

Ова не е збогум

Јас и понатаму од вечноста ќе шепотам,
ќе ме познаеш по треперот на новата свезда

по утринскот ветре кое свежина секогаш ќе носи
ќе се лепи лакомо на завесите од твојот прозор

понекогаш
ќе воскреснам во некоја твоја вујуга
не
нема немир да ти носам
бескрајот ќе ме научи
како спокојот да ти го дарувам

Се простувам засекогаш

На сите им раскажуваш дека во мојата душа
Темните дамари се котеле како копилиња
Но ти
Моја Снежна кралице
И никогаш не проба
Во таа темнина да ја внесеш твојата светлина

Со твојата грациозност и лажна насмевка
Обилно не штедеќи го расејуваше студенилото
Сега со сеќавање сум
Кога мислев дека грчот на твоето лице е болен
Знам дека било само една твоја вешта маска

Понекогаш и на Бог му се лутам
И на самиот себеси
Со прашање без одговор
Дали љубовта твоја беше
Казна
Или проклетство

Сега со сеќавање сум повторно
Усните наместо кармин, пелин ли ги премачкуваше
Отровот твој сеуште шета низ вените
Како коњаник од Апокалипсата
Победоносно на копјето моите мртво клетки ги реди.

Сега без сеќавање сум
Живеам само со мртвите спомени
Те нема тебе
Но ја имам преградката на смрта
Да те имам повторно тебе
Агонијата би ме заскала
Нејзин најголем миленик ќе и бидам

Сега се што сакам да кажам за тебе
Ќе го премолчам
Утре ќе биде само некажан збор

Немам време повторно да бидам дете
Повторно некоја да сакам
Само ќе посакам покрај мојата глава
Ружа црвена да ми стават
Само ќе посакам во моите вкочанети раце
Бело марамче да стои
Така ќе знаеш дека победник си ти.

Ова се последни зборови што течат од перото
Ова е последната песна
Ова е последен лист со хартија што ја трошам

Под каменот ладен непотребно е пишување
Останува само мртво сеќавање

Паганска Молитва на Заборавот

На каменов црн
 Што некогаш бил пагански олтар
 На љубовта безгранична
 Клекнав понизно
 Исто како пред многу столетија
 Наместо жртва да принесам
 Спомените што ми останаа во куферот стар
 Истиот тој во кој ги понесов не така одамна
 кога ни збогум не ми кажаа.

Клекнувам ,ги кршам на ситни парчиња
 Толку ситни што прав стануваат
 Ќе ги оставам,ќе чекам до полноќта
 Знам тогаш самовилите доаѓаат
 Со своите луди немирни ветришта
 Вестителите на господарката своја
 Божицата, Вечна Афродита
 Понизно
 Исто како пред многу столетија
 Молитва ќе кажам
 Ја паметам од сништата возобновени

Моето уморно тело го оставам
 Вжареното сонце го вадам со раце папсани
 Не го чувствувам веќе треперот немирен
 Твојот дар обилен
 Се претворам во ситен песок во пустина пуста
 Се губам во мрачните ходници на сеќавањата
 Фитилот на страста догоре,прегоре
 Ги затворам очите моја Божице
 Заносна Афродита
 Без руменило на образите
 Без песна на птиците
 Без шумот на брезите
 Ја облекувам антеријата на заборавот
 Не ме кани веќе на танцови бескрајни
 Силата веќе исцедена е ете таму

Знаеш доаѓам од светлината каде ме фрли
 Вистината им ја оставам на граматниците стари
 Нека ја демнат насекаде
 Нека глаголат деноноќно
 Веќе негледам.....не слушам...
 Само клечам понизно пред тебе.
 Кога на полноќ ,Благословот ќе го тураш
 О,Божице
 Ти со ветриштата спомените мои разнесиги
 Растуриги насекаде
 Нека нема ништо,ни сеќавање,ни липтеж,ни солза
 Ни име
 Папасан воин

Додека пурпурните облаци војуваа со почетокот на мракот
 Насекаде студенилото преграката ја подаваше
 Од некој агол со смеа господарот на тунелите на стравот се смееше
 Како птици скапани полураспадни го расфрлаше
 Случајните минувачи или тие кои како кипови што стоеа
 Ете по малку ги плашеше.

Воин што изморен сега е,на светлината,папасано се влечеше
 Штитот на буниште го фрли меѓу кожи од змии и смокови
 Копјето малку отупено на млад бунтовник му го поклони
 Совет од три збора му кажа
 Колку повеќе го употребуваш толку пожедно и ненаситно станува
 Внимавај,може во бездна да те однесе

Крилјата овиснати со триста рани по земја црна пепел сторена беа
 Црнила течеа,од душата негова ранета,
 Љубовта за која војуваше,за која битки водеше,го отфрли
 Го згази,го пеплоса до непостоење
 Место збогум,го исплука го изгнаси
 Низ смеа громогласна која сега ехо болно му прави

Воинот на љубовта кон тунелите на стравот оди
 Несеплаши
 Само засолниште ете бара во темнината.

.....Оди , оди и барај ја мојата болка .Во неа ќе го најдеш
моето распукнато срце ,а љубовта сведочи за моите соништа .
Планината над мене е бескрајна и синиот хоризонт на небото ,а
под моите нозе темен и непросирен простор како и тагата на
мојата душа.И на овие височини јас те носам во мислите ,бидејќи
си тука во бесмртната љубов...

Рецензија

.....Обвинувањето е полесно од прифаќањето,но ако некогаш го разбереш ова,тогаш ќе мора да се промениш.....

Знам дека еднаш во една тивка прошетка,додека снегулките ја играа својата само ним позната игра,овие зборови Чернодримски,повеќе на себеси си ги кажа,отколку на мене,нешто ми кажуваше тогаш дека Стихозбирката,баш оваа штотуку ја заврши,мислеше на неа,мислеше што било тоа што го инспирирало толку силно да ја создаде и да тргне напред кон сопствената промена.

Потоа се заврти,и повторно кажа..

....Тоа што Бог ќе ти го даде,прво на душата ти го запишува,потоа на челото сите да видат...

Да,кога погледнав,видов дека Болката која некогаш се свила,скоро и да ја немаше..и Јас некогаш не разбрав,зошто неговите патеки се така послани со трња,и зошто се,ама баш се мора да учи низ болката..

Но кога вистински ги зедев хартиите на кој беа ставени сите негови зборови,сватив,дека додека ја создавал стихозбирката,на некој начин бил заточеник на болната инспирација.

Носеќи го преголемиот терет што штотуку затвореното минато му го оставило,тој имал голема потреба,тој терет да го претвори во стихови,и сите зборови да ги облече во најубавото руво од поезијата,претвораќи ги во тажни стихови.

Премногу добро си игра со ритмот на сопствените емоции,кои на моменти заличуваат дека е хронолшки дневник,на дневна,потоа на неделна доза од болката,да на крај кога ќе заврши со циклусот на песните.да каже самиот,дека поуката кој ја извлекол од таа доза,е..Љубовта е класично ропство на сопствената воља.

Честата носталгија кон случените настани е една добра емоција во стиховите,кои додека ги пишува,повеќе се преиспитува самиот себеси,отколку што некој друг го обвинува,и со самото преиспитување,само се челичи за следниот чекор.

Би сакал да заплачам,онака како дете
сеедно дали за тебе или за себе
но ладниов дожд ќе ги помеша солзите
та земјата нема да разликува и ќе ги испие жедно
така попусто и залудно ќе капнат

и покрај сите порази,сепак оптимизмот е тој кој го храни,недавачи му ни миг одмор,па и во оние мигови,кога се чувствувал,вистински папсан..толку тој оптимистички поглед во светлината која бликала пред него во штотуку родениот чекор,го терала да продолжи,неплашечи се,туку прифаќајќи ја и неминовноста.

Смрта и јас
Седнавме да се одмориме

Јас од барањето
Таа од бегањето

Незнам кој зборуваше
Таа е со тебе од раѓање

Во тишинава знам е тука некаде
Околу,насекаде

Карактеристично во оваа стихозбирка е што Чернодримски,тука не ги употребува неговите познати тешки метафори,со кој понекогаш збунува,бидејќи тие метафори,кај него имаат повеќе значења.едноставноста во пишување,со својот слободен стил се доближува до читателот.

Непожелен сум во паркот на заљубените
Премногу тага влечам со себе
По малку ме одава
Чадот од безбројните цигари
И празната воздишка која паѓа како мртва пеперутка.

За самиот крај,да се чита поезијата на Чернодримски,значи само едно,да се оди во неговите скриени патеки на Душата,која тој така великодушно ни ја отвара,да се видат сите скриени светови,и сите скриени мигови.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците. Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални

Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Како станав лита сенка

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Како станав лита сенка 2013 година 90 страни

ISBN-10 608-4778-20-8

ISBN-13 978-608-4778-20-2

EAN 9786084778202

